

EL DESEMBARC A NORMANDIA PROVOCA UN PÁNIC TAN GRAN EN ELS MITJANS
FRANQUISTES, QUE MOLTS PERSONATGES ES DISPOSAVEN A FUGIR D'ESpanya
AMB PASSAPORTS ARGENTINS.

Europa contesta a Madrid amb un NO diplomàtic

La resposta donada al govern de Madrid pels SIS ministres de la Comunitat Europea reunits el dia 1er de juny a Brussel·les és considerada com una fórmula de compromís entre ells, amb la qual s'inicien conversacions econòmiques que permetran al govern de Madrid de dissimular el seu fracàs puix que no es tracta d'altra cosa que de passar temps sense cap compromís per arribar a una associació.

El text de l'acord.

" D'acord amb la seva constant política, el consell de la C.E.E. ha encarregat la comissió del Mercat comú l'obertura de converses amb el fi d'examinar els problemes econòmics plantejats a Espanya pel desenvolupament de la Comunitat econòmica europea i de trobar-hi les solucions."

Comentari del "Figaro".

" Els ministres havien de contestar a una petició d'Espanya per a entaular conversacions amb la Comunitat econòmica a la qual voldria integrar-se . (Els ministres francès i alemany defensaren la pretensió espanyola) Per contra, el vice-president del Govern italià senyor Nonni, que lluità al costat dels republicans durant la guerra civil, es declarà absolutament oposat a facilitar un gest que podria reforçar en certa forma el règim franquista. Aquell compta amb el recolzament en tots els països dels sindicalistes , els quals protesten contra la manera en què són tractats llurs germans espanyols.

...

La resposta de Brusel·les

" Mr. Spaak ha proposat una fórmula de conciliació limitant les conversacions únicament al terreny econòmic. Els ministres l' han adoptada. En ella no es precisa que una associació sigui exclosa i està concebuda en una forma que no és vexant. Es limita a autoritzar la comissió europea a discutir LES CONSEQUENCIES QUE ES DERIVEN PER A ESPANYA DE LA CREACIO DEL MERCAT COMU.

" Mr. Hallstein ha declarat que la comissió tindria en compte LES RESERVES FORMULADES PEL CONSELL DE MINISTRES. EL MOT "NEGOCIACIO" HA ESTAT EVITAT. EL DE "CONVERSACIO" ES MENYS DETERMINANT. La referència a la política constant del Mercat comú, que es preocupa de descobrir els perjudicis que s'hagin pogut causar als països marginals, com a conseqüència de la seva constitució, amb el fi de posar-hi remei, DEMOSTRA QUE NO ES TRACTA DE CONCEDIR A L' E S P A N Y A FRANQUISTA UN TRACTE DE FAVOR."

UN MANIFEST DEMOCRATIC

"LE MONDE" qualifica de manifest democràtic el document que el Comité d'Acció pels Estats Units d'Europa ha divulgat com ha resultat de la reunió efectuada recentment sota la presidència de Mr. J. Monnet i amb l'assistència de representants dels partits socialistes, demòcrates cristians i liberals dels 6 països. Hi llegim :

" El Comité demana que arribat el moment sigui negociat un nou tractat per a la política estrangera i militar, aplicant el sistema institucional del Mercat comú. I afirma que la Comunitat HA D'ESTENDRE'S ALS ALTRES PAISOS DEMOCRATICS D'EUROPA i particularment als que ho han demanat : Anglaterra, Dinamarca, Noruega, Irlanda i trobar amb els altres PAISOS DEMOCRATICS, especialment els que ho han demanat : Austria, Suècia i Suïssa, l'establiment de formes de cooperació, ateses llurs situacions particulars. (...) La Declaració acaba demanant l'extensió a les relacions entre els pobles d'Europa de les regles i instucions comunes gràcies a les quals LES NOIONS DE FORÇA, DE SUPERIORITAT I DE DOMINACIO JA NO REGULEN LES RELACIONS ENTRE ELS CIUTADANS DE CADASCUN DELS ESTATS EUROPEUS"

Comentant aquest document, l'editorialista del "Monde" fa observar : " Es vers l'Europa parlamentària i singularment Anglaterra que el Comité, tot fent el silenci sobre la candidatura espanyola, mira quan desitja estendre la comunitat".

Democràcia a la manera franquista. - El corresponsal del "Mondé" a Madrid fa saber que la censura espanyola ha prohibit la publicació d'una entrevista amb el professor francès Maurice Duverger, en la qual aquest havia expressat el seu punt de vista sobre l'Europa de demà. La entrevista havia d'aparèixer a "Cuadernos para el Diálogo".

JULIA GUAL DE MATARÓ

A l'Esquerra designàvem així aquest gran amic que l'adversitat ens acaba de prendre per sempre. Era un costum que ens plavia a quest de fer seguir als nom i cognoms el lloc de naixença, a la manera d'un titol ennoblidor, en al·ludir un amic. D'aquesta manera e vocàvem alhora un indret de la nostra bella terra, car si es uns pregonaven la ciutat o el barri d'origen, altres feien estat de la regió: Segrià, Baix Empordà, Maresme, Priorat o Alt Urgell.

En Julià Gual era de Mataró i mostrava tothora el noble desfici per a enlairar-lo al rengle de les grans ciutats catalanes, grans no pas per l'extensió o la seva densitat demogràfica, ans per les manifestacions artístiques, intel·lectuals i civiques que s'hi succeeixen.

El nostre bon amic feia sovintejats viatges a les ciutats que, com el seu Mataró, constituïen les etapes del peregrinatge que menava al santuari de la catalanitat. El que escriu aquestes ratlles havia tingut el goig de rebre'l diferents vegades a Balaguer, en aquella època en què Primo de Rivera es delia per repintar l'estampa del casticisme espanyol d'exportació i el qual triptic no era altre que toros, clericalisme i militarisme. El fet de passejar - nos per la gran plaça Mercadal a deshora i sense respectar les normes - car els veïns observaven un cert horari i cada colla es reservava un sol cantó del gran espai porxat - excitava la curiositat dels meus conveïns.

Fou doncs en el tercer decenni de segle que l'amic Gual venia a Balaguer, com en altres llocs, per a viatjar, què? Simplement: uns articles que no li procuraven cap guany material. En el seu mostrari hi portava programes dels "Amics de la Música de Camera", d'estrenes teatrals d'autors novells, d'exposicions d'art, poesies i periòdics comarcals. Per fons el catalanisme, els nacionalistes d'aleshores ontradiem el gris provincialisme primoriverà i fortificàvem les nostres dissimulades posicions ideològiques amb tota mena d'activitats culturals i artístiques. El nexxe que ens familia ritzava era evidentment aquella simpàtica xarxa de diaris, periòdics i revistes comarcals d'alta i pura flama, mentre que de la d'ara en surt espés fum, uns escrits en un castellà malfargat i amb unes pretensions "economistes" menys que mediocres i molt maselles. Es aquella premsa comarcal que uns anys després donava a la llibertat de Catalunya no pocs noms per a honorar-la.

Julià Gual, però, no se sentia atret pels càrrecs polítics. Igualment que una infinitat d'amic de l'Esquerra, provinents de l'apolíticisme, només acceptava els càrrecs modestos i gens còmodes de la vida política local: en una Directiva de Casal o de Vice-president del Departamental dels Pireneus Orientals d'Esquerra a l'exili.

...

Julia Gual...

En ell trobaven els dirigents locals un col.laborador desinteresat, reaci a les vanitats i especulacions. Sentia una gran afecció per la cultura i la poesia, a les quals es mantingué fidel fins als darrers moments de la seva vida. Els Veredictes dels Jocs Florals exiliats esmenten sovintejadament el seu nom com a premiat. I quan no passava així, com enguany, se'l trobava en un lloc de treball, dintre de la Comissió Organitzadora. Periodista, era un excel.lent animador de l'edició catalana del diari "La Dépêche du Midi", de Toulouse, i esdevingué, així mateix, un reeixidíssim narrador i crític literari en la ràdio perpinyanesa.

Tots els que el tractàrem coincidim en apreciar les seves dotes de psicòleg, un psicòleg que us guanyava immediatament pel seu humorisme farcit d'espècies, però ben agradós d'escoltar. Era el militant que posava colors simpàtics en el petit cel dels nostres comicis polítics i que es plavia a descoratjar els que tendien a dramatitzar-los. La llibreria "Catalogne", que establí a Perpinyà, esdevenia immediatament un "centre de relacions públiques", com es diu ara. Els exiliats hi trobaven l'escalf avinent a llurs enyoraments, i els que hi feien cap de l'interior en sortien carregats de llibres i amb vint-i-cinc anys de menys, puix que en Gual tenia la virtut de representar amb una gràcia exquisida l'exemplar típic de la nostra "belle époque" catalanista, d'aquell nacionalisme que ell mantenia amb intransigència i que la més feble desviació o concommitància franquista li provocava un lèxic punxenc.

Amb en Gual de Mataró desapareix un esperit notablement cultivat, un bon poeta i sobretot un d'aquells catalans que acrediton la noblesa, el desinterés i el liberalisme a l'europea, característiques preeminents del nostre moviment nacional.

Joan Sauret.

Les peripècies d'una repatriació. Dionisio Ridruejo posà fi al seu exili i per això sol·licità el passaport, el qual li fou negat. Un dia es presentà clandestinament a Bilbao, on fou detingut per la policia i... traslladat clandestinament a França. Immediatament repregué el camí cap a Espanya on passà desapercebut fins a Madrid des d'on escriví a la Direcció General de Seguretat per a fer estat de la seva situació irregular i a fi que les autoritats preguessin la decisió que s'estimés oportuna.

La policia es presentà al domicili de Ridruejo i el portà a la Direcció General de Seguretat i després a la presó de Carabanchel, on passà deu dies incomunicat. Processat per un jutge, fou posat en llibertat provisional.

Es evident que el Govern franquista està ben lluny de sentir cap goig pel repatriament d'un element "tan marcat" i evidentment molt incòmode. De celebrar-se la vista de la causa, pot assegurar-se que el fiscal se les heurà amb processat molt difícil.

Barcelona, juny (Corresponsal). - No es podrà dir que el règim no ha fet progressar el país, almenys en el terreny de la immoralitat i de la informalitat. Heus ací una llista de les fallides, suspensions de pagaments i altres cosetes més succeïdes darrerament : Cases grans i importants trontollen i passen moltes dificultats, com p.e. l'Espana Industrial, autèntica institució de la indústria tèxtil catalana. Moltes fàbriques s'aturen de produir, pagant no indemnitzacions a llurs obrers, creant-se així un clima de confusió extraordinari. En intentar posar en marxa el "Plan de Desarrollo", la primera contradicció que s'observa és la de veure, contràriament al que s'havia dit, que en lloc d'agrupar les petites empreses, són les grans que cauen, i les petites les que rutllen i s'aguanten.

D'unes setmanes ençà es parla molt d'un afer tèrbol. Una persona molt lligada a una de les cases editorials més antigues de Barcelona ideà un "fabulós negoci" que consistia en construir una nova versió del Paradís Terrenal a Miami. Es projectava l'adquisició d'immensos terrenys per a fer-hi urbanitzacions destinades als capitalistes desenfeinats i avorrits. Quan semblava que el negoci es posava en marxa i molts havien ben disposat llurs capitals, es descobrí que es tractava de "terres a l'Havana". La mobilització de divises per aquest afer, bestretes per senyors de Madrid i Barcelona, asendeix a més de sis cents milions. I tot endebades! Es parla de molts perjudicats pertanyents a la banca i les finances. Una Banca establerta darrerament al Passeig de Gràcia ha estat una de les víctimes, puix que el Consell d'Administració havia avalat l'estafada en qüestió. El seu Director ha estat destituït.

Un director de grans negocis cinematogràfics, Mr. Samuel Bronston, el qual fou condecorat amb motiu d'aquells "25 años de paz", obtingué moltes facilitats per tal d'augmentar les seves activitats iniciades amb el film "La caiguda de l'Imperi Romà". Però les coses no han anat tan bé com es volia i ara passa molts mals de cap per a fer front als venciments d'uns crèdits de molts milions de pessetes. Es parla d'uns quaranta en xifres rodones.

Un caixer d'un dels nostres principals hotels ha estat requerit per a tornar uns tres milions de pessetes que l'Administració ha trobat a mancar en els comptes. I ja que parlem d'hotels, afegirem que els propietaris dels establiments d'una vila de la Costa Brava crearen una cooperativa per a l'adquisició de material d'equipament. Però ara resulta que la persona que regentava a Barcelona la l'esmentada cooperativa ha desaparegut amb la seva muller, emportant-se'n uns set milions de pessetes.

Un falangista cinic podria concloure que totes aquestes operacions no constitueixen més que l'arreglèrament del nostre país als costums de països "europeus" i americans.

MONTSENY.

ELS JOCS FLORALS, 1964, DE LA LLENGUA CATALANA A PERPINYA

Tal com havíem anunciat, els Jocs Florals (Any C V I de la seva restauració) tindran lloc enguany el 27 de setembre al Palau dels Reis de Mallorca, a Perpinyà. Heus aci el seu CARTELL :

PREMIS ORDINARIS.- Flor natural, 750 francs; ENGLANTINA d'OR, 150 dòlars; VIOLA d'OR i d'ARGENT, 400 frs.; ACCESSIT a l'ENGLANTINA, 2.500 pessetes.

PREMIS EXTRAORDINARIS.- PRESIDENT PRAT DE LA RIBA, 2 mil pesos mexicans, a un treball sobre la vida econòmica o jurídica a Catalunya. - PRESIDENT COMPANYYS, 100 dòlars, a un treball de caràcter històric o literari que enalteixi l'esperit liberal i democràtic del poble català. - POMPEU FABRA, 100 dòlars, a un treball sobre l'idioma català. - DR. JAUME SERRA I HUNTER, 100 dòlars, a un estudi relatiu a la Història de Catalunya. - PAU CASALS, 100 dòlars, a un treball crític o folklòric sobre música, caçons o danses catalanes. PAIS VALENCIA, 100 dòlars, a un treball sobre les terres valencianes, d'autor valencià. - EDICIONS d'APORTACIO CATALANA, 5 mil pessetes, a un tema polític, social o econòmic relatiu a una política d'integració dels Països Catalans. - ANTONI ROVIRA I VIRGILI, 500 pesos mexicans, a un tema de la Història de Catalunya. - INSTITUT d'ESTUDIS CATALANS, un lot de llibres, a composició de tema lliure. JOSEP TRUETA, 10 lliures esterlines, a un estudi biogràfic sobre un català desaparegut. - JUST CABOT, 1.000 francs, a un assaig, article, estudi biogràfic, etc. sobre Josep Carner. - MARESME, 2 mil pesos mexicans, a un treball, en prosa o vers, sobre el Maresme. - S A RA LLORENS de SERRA, 20 mil pesos argentins, a una obra que enalteixi la ciutadania catalana. - MANUEL SERRA i MORET, 300 francs, a una obra o estudi que tracti dels moviments i les lluites socials a les terres de llengua catalana. - MASPONS i ANGLASELL, 500 pesos uruguaians, a una glossa de la seva tasca a favor de Catalunya. - ORES TES ARAUJO, 250 pesos uruguaians, a una recopilació i estudi del catalanisme en el llenguatge uruguaià. - MARIUS TORRES PERENYA, 200 francs, al millor estudi relatiu a la història de la sardana.

PREMIS D'INICIACIO LITERARIA.- Per a autors menors de 21 anys. Per cada un dels següents temes : Alt Urgell, Vallés Occidental, Baix Empordà, Anoia, Marina d'Alacant, Berguedà, Montseny, les Illes Andorra, Bages, Segrià, Plana de Vic, Vilanova i la Geltrú, Alt Camp.

Els treballs han d'ésser enviats abans del 10 d'agost a : Pau Roure, 16, rue Petite-la-Réal - Perpinyà.

La Comissió organitzadora la componen : Srs. Toraille, president; Hoffman, Llec-Walter, vice-presidents; Sra. Oliveres de Picó, secretària; Foxonet, tresorer; L. Bassedes, Ch. Bauby, M. Bernades, J. M. Corredor, Mossén E. Cortade, M. Camprubi, srta. Colomer; Srs. L. Desperamons, J. Deloncle, L. Esteve, F. Francis, J. Gual, J. Garcia-Castellet, M. Mas, H. Pépratx, M. Pou, S. Pararols, P. Roure, membres.

informacions...informacions...informacions...informacions...inform

DETENCIONS A BARCELONA

L'Agència France-Presse anuncia la detenció, a Barcelona, de quatre "trotskistes" (sic), tres dels quals són sevil·lans amb residència a la nostra capital i el quart és una senyoreta francesa. - La mateixa agència comunica que han estat detinguts més de vint intel·lectuals i universitaris catalans, i entre els quals figura el poeta i editor Joaquim Horta així com Ricard Bofill, un dels millors arquitectes candidat preferent al Premi Ciutat de Barcelona. No se sap el motiu de totes aquestes detencions, si bé es podria pensar que hauran tingut efecte per tal de convèncer els contraris de l'admissió d'Espanya al Mercat comú de com és de sincera la "democratització" d'aquell sistema totalitari.

- - -

"EL PESSEBRE" A BUENOS AIRES. - El nostre confrare "Ressorgiment" de Buenos Aires dona compte del gran èxit obtingut per l'obra de Joan Alavedra, la música de la qual és de Mestre Pau Casals. Molt abans de l'estrena al gran teatre "Colón" ja estaven esgotades les localitats i calgué fer una segona representació. Tots els diaris argentins han fet elogioses crítiques del conegut Oratori català. No cal dir la gran satisfacció de la col·lectivitat catalana en poder tenir per hoste al gran català, al qual fou ofert un banquet i al final foren pronunciats discursos enaltint l'exemple que dona a tots els catalans l'il·lustre artista.

. . .

EL "CONSEJO PRIVADO". - La Secretaria política del sr. Gil Robles ha facilitat un comunicat a la premsa en el qual s'aclara reix que cap membre de "Democràcia Social Cristiana" no podrà prevaler-se, en el cas d'integrar el "Consejo Privado" del pretendent, de representant d'aquell partit. I s'afageix que aquella personalitat ha fet saber a Estoril que "no puede aceptar, ni aun a título personal, mientras no haya garantías de que Don Juan de Borbón se propone ser el eje de una evolución sinceramente democrática que permita sustituir la actual dictadura política, para lo que no es instrumento adecuado el actual Consejo Privado."

Queda, doncs, clarament expressat, que el partit de Gil Robles es nega a ésser representat en aquell "Consejo" i que la cosa es - devé incompatible amb la seva persona mentre estigui compost com ho és actualment.

tribuna - 7

ELS EXILIATS TENEN UNA OBLIGACIO MORAL D'AJUDAR
LA PREMSA CATALANA. NO ES ADMISSIBLE QUE ES VE-
GI AMB INDIFERENCIA ELS SACRIFICIS DELS SEUS E-
DITORS MENTRE EL GOVERN DICTATORIAL AUGMENTA
LES MESURES REPRESSIVES CONTRA LA NOSTRA LLEN-
GUA NACIONAL A L'INTERIOR. RESPONEM A AQUELLA
AJUDANT LA PREMSA EXILIADA

Noticies breus.

L'Editorial Aymà de Barcelona ha adquirit la propietat de les Edicions PROA, el renom de les quals és ben conegut de tots els catalans contemporanis. Aymà es disposa a reeditar la major part dels volums catalans o traduïts d'aquelles edicions.

- Heus ací els catalans recentment desapareguts a l'exili : Sra. Maria Baldo, de Torres, que residia a Toulouse i havia estat directora d'un Grup Escolar de Barcelona. Dr. Gispert, regidor popular de l'Ajuntament de Barcelona i J. Ricart i Sala, infatigable nacionalista procedent del C.A.D.C.I., tots dos amb residència a Mèxic.

- Noticies darrerament arribades de Barcelona diuen que Miravittles no dirigirà la revista catalana de la qual tant s'havi a parlat.

- El govern de Xili ha concedit l'ordre d'O'Higgins als oftalmòlegs catalans Ignasi i Joaquim Barraquer.

- Informacions de Madrid destaquen la importància que pren a l'interior la discrepància entre comunistes sobre el conflicte entre Peking i Moscou i s'afageix que les recents detencions, a les que hem fet al·lusió en liminar d'aquestes informacions, afecten els mitjans pro-xinesos. Cal, però, acollir aquesta versió amb tota mena de reserves.

- La revista de l'"esquerra falangista", ES ASI, ha estat cridada a l'ordre perquè no presenta les proves a la prèvia censura. La direcció ha contestat que l'única censura que s'escau és la del Ministre del "Movimiento". En un dels seus editorials, aquesta revista reafirmava els seus postulats republicans tot exigint que "Sigui per mitjà d'un referèndum o plebiscit que el poble espanyol ha d'indicar la persona que deu ocupar les funcions de cap de l'Estat". ES ASI recorda que el 18 de juliol del 1936 el general Franco es revoltà cridant " Viva la República" i tot alçant la bandera republicana.

EL PRINCEP QUE FA CUA

"Aquest pin-up de noi resulta més poca substància que una pe-pe de barriada", fa la Rosa tot continuant en veu alta els seus rumiaments interns. Reiterant els retrets que li faig sempre de començar les converses pel mig, la meua companya m'ha fet l'honor de tornar enrera i m'ha dit que es tractava d'una nova tarambanada de "Juan Carlos, el fill de Don Juan". Aquest i la seva companya Sofia de Grècia han presentat la "desfilada de la pau" d'enguany des de la tribuna oficial, la qual circumstància fa dir a un periodista, evidentment embalat, que Sire Francisco reconeix els seus drets de pretendent...

Com veieu, la Rosa continua sofrint la passa dinàstica. Ser - gueix les petjades dels reis, dels mig reis, dels que pretenen ésser-ho per "dret diví" o perquè així els ha passat pel magi, pretextant que ens els temps reculats de la prehistòria tenien algun "oncle valencià".

- ¿Et fas càrrec, diu la Rosa per a forçar-me a donar-li la raó, del ridícul que és aquest Juan Carlos acceptant un lloc a la tribuna oficial madrilenya darrera Franco, ell, un fill del pretendent "directe" i nèt, per tornes, d'aquell estarrufat d'Alfonso XIII? Si que m'agradaria veure la cara que haurà posat la Victòria Eugènia de Battemberg veient-lo fent cua...

- M'hi jugaria - dic un servidor tot entrant al diàleg amb el meu acostumat i assenyat raciocini - que a aquest minyó li passarà com a mi al temps de les cues de tabac : quan arribava el meu torn ja no quedava ni una pataquilla de ral a l'estanc.

- ¡Tot un "sang reial per gràcia divina" - reprén la dona-guaitant qui sap l'estona els darreres "generalisimos"!

- No li alabo la vista al teu pin-up. Però fet i debatut, divagant amb el cervell al melic - dic jo posant-me a to amb les nicies monàrquiques - no n'hi ha per a tants marramiaux, puix que Don Francisco forma part, al fi i al cap, de la confraria dels de la "gràcia divina" si hem de creure el que resen els papers bancaris d'allà baix.

- Si és una divinitat feta "amb el dit"! Per a ésser "graciós" de debò hauria d'haver anat a les creuades o estar emparentat amb algú que la féu o la imposà als altres. Tu em diràs, Nasi - (que us consti que jo no dic res!) - que Don Francisco féu la seva de "cruzada", però era farrolla perquè tenia lloc dintre de casa i contra

...

El princep...

els propis veïns. Les veritables ^{tenien} lloc a l'estranger, allà baix, al lluny del mapa d'Europa, baixant cap a la dreta. Els Papes manaven degollar turcs i no pas madrilenys, asturians, gallecs, bascos i catalans!

- Rosa, tu defenses una tesi que no fa per la noia com cal que ets tu. Parla-me'n d'aquelles creuades per alliberar Jerusalem! Els reis i princeps recrutaven el més esvalotat de cada casa. El viatge durava mesos i mesos, amb ^{un} llarg esglaonat de "parada i fonda" en els llocs ben proveïts de vianda animal i femenina. Quan arriba ven a Bisanci estaven tan cansats de ventre i de donzella que s'hi aturaven i fins hi paraven casa, tot dient: "A la Terra Santa? Que hi vagi el Papa i els seus cardenals si tant la volen!" Fins els nostres autòctons, Rosa, se n'anaren a aquelles amèriques del segle tretzè per a fer-hi fortuna. No sense, però, assegurar-se dels guanys que els havia de pervindre. Roger de Flor, aquell que tu ja deus conèixer com a cap dels almogàvers nostrats, exigí el casament amb una princesa del país, uns capitols grassos, etc. I mentre ell feia la lluna de mel, el seu lloctinent, Berenguer d'Entença i els seus voluntaris es dedicaren a fer-ne de verdes i de madures. Però tot té una fi i els pobres acabaren deixant els ossos i tota mena de membres íntims esbargits pels carrers d'aquelles contrades. Els nostres almogàvers en feren tanta de feina, de la mala feina, que encara molts segles després serviren de "papu" a les mares per a fer obeir els marrecs rebecs: "Si no fas bondat faré venir els catalans!".

- Bona fama, com hi ha món! Vaja, Nasi, jo estic segura que aquells catalans devien ser dels "Sindicats lliures"... Però torrant a la nostra, trobo que el Juan Carlos n'ha fet un gra massa i que la competència d'Hugo o Carlos, d'aquell altre que tu també coneixes, no l'havia de portar tan lluny en la "dégringolade" puix que al fi i al cap ara resulta que l'home d'Irena d'Holanda només pot aspirar a heretar per part del seu pare el simple empleu de "conserge" del centre carlista...

- Quan jo et dic que aquesta "noblesa" és de "quita y pon"!

- Però que ens gratifica amb la riota de tot el món i sobre tot la dels francesos. Si, si, tal com et dic. Sàpigues, Nasi, que en un "diner" que acaba de tenir lloc al "Palais d'Orsay" de París, els historiadors han fet bugada reial per tal de saber a qui escau el dret al tron de França. I allà se n'han dit de bones! Dels setanta descendents mascles que roden pel món atribuint-se la reialesa, el baró Horvé Pinoteau el limina de la jugada la branca dels Bourbons Busset perquè, diu, neix del bastard ... d'un bisbe!

- Així és un vaudeville d'en Santpere, noia! Ja faig bé de votar sempre contra els Borbons.

...

tribuna - 10

Un princep...

- Espera't i escolta. Aquells historiadors han arribat a la conclusió que és la colla borbònica espanyola la que més drets té a la "corona de França". I el xocant del cas és que Alfonso XIII es donava per hereu de Lluís XIV. ¿Et fas càrrec ara de l'estupefació dels reialistes francesos veient un nét d'aquell borbó ensu - mant els darreres d'un ex-coronel del Tercio?

- Sempre aquesta mania teva de regirar papers polsosos que són "nuls et non avenus"! Aquests pretendents que suquen tots al prés supost no valen ni una mirada.

- Veuràs, com que vosaltres jugueu a Presidents jo passo el temps al circ dels "reis".

- Nosaltres no juguem a Presidents; complim la nostra obligació pensant en el futur del nostre país i prou. Mentre tu, que suposo que encara ets REPUBLICANA, oi?, t'entretens amb històries que no tenen res a veure amb les teves doctrines...

- Com hi ha món, Nasi, que feia qui saps els anys que no n'has vies dita una de més encertada, i per a celebrar-ho et dono un bon "tuyau" per a un "tiercé" que ens farà multimilionaris : 5-4-14.

- D'on l'has tret aquest jeroglífic?

- Suma i trobaràs : 14 d'abril del 1931. La República, noi!

Records als companys i a les companyes.

IGNASI.

ELS AMICS DE tribuna

Ens plau acusar rebut dels xecs postals rebuts recentment: Isidre Balada, Pere Estragó, Josep Mauné, Josep Camarasa, dels Pirineus Orientals; Andreu Pinen, Aveyron; Toribi Ballesta, Emili Badia, Segrianenc, Antoni Garcia i Francesc Boix, de Paris; Salvador Figueres, Yonne; Tomàs Calzada, Concepció Fort i Jacint Roig, de l'Alt Garona; Pere Prat, Tarn i Garona; Albert Pelegri, Saône i Loire; Ramon Marcilla, de l'Aude; Ramon Boix, de l'Hérault; Emili Artigas, del Loiret; Jaume Llan, Vosges; Tomàs Enrich, Sena i Marne; J.F., Sena i Oise; Un del Maresme, Sena; J.B., de Venezuela; Un amic de Washington.

Els mandats han d'ésser enviats a : Joseph FALGUERA

C.C.P. Paris 17. 370-01

5, rue Marcel-Sembat. BOUILLES

Le Directeur : Josep SANS

tribuna - II